

Sygn. akt V KO 27/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M.P.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 kwietnia 2018 r.
wniosku Sądu Rejonowego w W.
z dnia 9 marca 2018 r., w sprawie sygn. akt V KK (...),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 marca 2018 r., sygn. akt V KK (...) Sąd Rejonowy w W. wystąpił o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k., sprawy prowadzonej przeciwko oskarżonej M.P. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu podniesiono, że *„oskarżona upatruje brak możliwości bezstronnego rozpoznania jej sprawy w tym, iż sędzia Sądu Rejonowego w W. pozostaje w sporze sądowym natury karnej z jej synem i w jej ocenie fakt skonfliktowania sędziego z osobą dla niej najbliższą uniemożliwia prawidłowe rozpoznanie sprawy.”*

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Bezsporne jest, że przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Przewiduje bowiem odstępstwo od ustawowych reguł określenia właściwości miejscowej sądu. Stąd też jego zastosowanie może nastąpić tylko wtedy, gdy zaistniałe w sprawie okoliczności jednoznacznie świadczą o tym, że jej pozostawienie do rozpoznania sądowi miejscowo właściwemu byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru

sprawiedliwości. Takimi okolicznościami mogą zaś być tego rodzaju sytuacje, które ocenić należy jako mogące wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (nawet w istocie mylne, jakkolwiek powzięte w oparciu o racjonalne przesłanki) o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób w pełni obiektywny.

Sytuacja taka nie zaistniała jednak w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyrażał pogląd, że przekonanie o braku możliwości do obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, powinno być zbudowane na racjonalnych przesłankach. Przekonanie takie, oparte tylko na przypuszczeniach i założeniach o charakterze hipotetycznym, zwłaszcza wyrażanych przez stronę postępowania, nie jest wystarczające dla odstąpienia od reguł właściwości miejscowej, których zadaniem jest między innymi gwarantowanie niezawisłości sądu.

Brak jest uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że sędziowie Sądu Rejonowego w W. nie mogą rozpoznać zawisłej przed tym Sądem sprawy o czyn z art. 270 § 1 k.k. bezstronnie. Podzielenie zaś stanowiska przedstawionego we wniosku umacniałoby raczej pogląd o tym, że solidarność grupowa sędziów dominuje nad obiektywizmem i zachowaniem niezawisłości w danej sprawie. To zaś z pewnością nie służyłoby dobru wymiaru sprawiedliwości.

Z powyższych względów, kierując się także zakazem rozszerzającej wykładni przepisu o charakterze wyjątkowym, jakim jest art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.